

Vezető szerkesztő:
Brutovszky Gabriella

Korrektor:
Petres Sándor

Örökös munkatárs: Turczel Lajos

Tiszteletbeli munkatárs:
Fibi Sándor

A szerkesztőbizottság elnöke:
Pintes Gábor

Tagok:
Bolemant Lilla
Elek József
Fehér Ágota
Herdics Kalocsányi Mónika
Horváth Géza
Kralina Hoboth Katalin
Puskás Andrea
Szabó Tibor
Tóth Katalin
Tóth Tibor
Vančo Ildikó

Tördelőszerkesztő:
Rácz Éva

Webadminisztrátor:
Decsi Zoltán

Fotós:
Nagy Fanni

Kiadja:
Katedra Polgári Társulás

Elérhetőség:
Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunaszerdahely
(Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda)
Tel.: +421 907 212 393
katedrapolgaritarsulas@gmail.com
www.katedra.sk

KATEDRA
mesačník
ročník XXX., 2. číslo, október 2022
Vydavateľ:
Katedra Polgári Társulás
Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda
IČO: 54187524
ISSN 2729-9066

REDAKCIA / SZERKESZTŐSÉGÜNK:
Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunaszerdahely
(Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda)
Tel.: +421 907 212 393

Honlap: <http://www.katedra.sk>
katedra.szerkesztoseg@gmail.com

Minden jog fenntartva.
Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza.

GYÖRGY SZILVIA

A NAGYBETŰS HELY ÉS ÉN: AZ ÚJ EMBER

Engedjék meg, hogy írásom elején Majer István teológustól idézzek: „Az utazás az embert érleli, sok oldaluvá köszörüli, higgyétek, az felséges, ha az ember egy időre minden baját otthon hagyja s külföldön kiszellőzteti magát, elméje kiderül és szíve fogékonyabbá lesz minden örömré”. Sokakban megosztó vélemény formálódik meg, ha azt hallják valakitől, hogy az egyik gyermekkori álma válna valóra, ha Amerikába utazhatna. Főleg amiatt, hogy az elmúlt hónapokban rengeteg negatív hírrrel találkoztunk, ami az Egyesült Államokat illeti. Itt jön a képbe az én történetem és ezzel egyidejűleg a kedvenc helyem is.

2019 nyarán ugyanis hétezer kilométert tettem meg légi úton, mindazért, hogy eljussak New York városába. Természetesen egy olyan élményt élhettem át a város felfedezése közben, amelyet még sosem tapasztaltam (pedig szerencsésnek mondhatom magam, mert rengeteg helyen jártam már a világon). Égbe nyúló felhőkarcolók, nyüzsgő életstílus, több millió különböző személyiség, megszámlálhatatlan világító színes képernyő: a város, mely sosem alszik.

Az én kedvenc helyem mégsem a Nagy Alma lett, hanem ennél egy mondhatni összehasonlíthatatlanul szerényebb, eldugott hely. Körülbelül három órányi autótúrával távlatában se híre, se hamva nem volt a nyüzsgő városnak, sőt, megszűnt létezni. Azon a nyáron az időm legtöbb részét egy táborban töltöttem, amelyet enyhe és közepesen súlyos fejlődési fogyatékossgal élő felnőttek és tizenévesek számára szerveztek. Ez a nyári tábor lehetővé teszi, hogy felügyelt, de nem korlátozó környezetben a vendégek maguk döntsének az időtöltésükről. Lehetőséget kapnak rá, hogy kikapcsolódjanak és részük legyen egy igazi nyaralásban. A The Katy Isaacson Elaine Gordon Lodge öt, tizenkét napos vakációt biztosít a vendégek számára, ahol fejlődhetnek és jól érezhetik magukat. Mindezt egy káprázatos, hegyekkel és erdőkkel határolt környezetben, faházakkal körülvett, tükörsztá tó közelében tehetik a Catskills-hegységben. Több tevékenység közül választhatnak minden nap: úszás, csónakázás, tánc, kreatív művészetek, sport, zene, lovaglás, esti programok stb. Az én feladatom, az összes tábori tevékenység mellett az volt, hogy feltétel nélküli szeretetet, megértést és biztonságot adjak a fogyatékos emberekkel való munkám során. Cerebrális parézis, Down-szindróma, figyelemhiányos hiperaktivitás-zavar, epilepsziás rendellenesség, autizmus. Így, felsorolva, nehéznek tűnhet a fogyatékos személyek élete, mégsem éreztem soha azelőtt olyan pozitív energiát, életszeretetet és önzetlenséget, mint ami belőlük áradt. Sok hátránnyal indulnak az életben, rengeteg ajtó ki sem nyílna előttük, ők mégis a legcsodálatosabb nyarakat élék át ebben a kis táborban, évről évre visszatérve ide.

A nyár elején, naivan úgy gondoltam, a kedvenc helyem a rohanó New York városa lesz, azonban a nyár végén már tudtam, azért kellett több ezer kilométert utaznom, hogy egy autista tizenéves mindennap megdicsérje a hajam, vagy egy Down-szindrómás hölgy pusztit nyomjon az arcomra. Végezetül, megbizonyosodtam és kijelenthetem: nem a helyszín teszi kedvencé a helyet, hanem az azt körülvevő emberek.